

for Befolkningen, om den ønskede, at Forsvarsvesenet skulde fremmes eller ikke, saa lidet som dette, om den ønskede, at Kjøbenhavn skulde forsvares fra Landstiden; thi det reed detserede Medlem meget vel, at, som det i og for sig er meget vanskeligt nogeninde at faae saadanne Spørgsmaal forelagt rent og klart paa en Valgtribune, hvor der blandes en Mængde politiske Partibetrægtninger ind i ethvert Spørgsmaal, saaledes var der med Hensyn til Forsvarssagen først og fremmest dertil knyttet det Spørgsmaal, om Befolkningen vilde modtage en Indtægtsstat. Kun paa det Vilkaar vil jo den ene Side af det andet Thing gaa ind paa at bevilge de Penge, der forlangtes af Regjeringen til Forsvarsvesenet. Naar Saadant indblandes og gjøres til Hovedsagen paa Valgtribunerne, kalder jeg det ikke at fremstille Spørgsmaalet om Forsvaret rent og klart for Valgerne. Det var heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem sagde, at Regjeringen har ladet Forsvarsvesenet falde, thi, hvis Regjeringen har ladet Forsvarsvesenet falde, behøvede det ærede Medlem jo slet ikke at anstille de Betragtninger om de store Beføstninger ligeoverfor Forsvarsvesenet, som nu ere fremkomne. Nei, Regjeringen har ganske vist opgivet at gjennemføre den hele Forsvarsplan, der var fremsat for nogle Aar siden; men det er ikke berettiget at fremsætte den Beskyldning imod den høie Regjering, at den har ladet Forsvarssagen falde. Den har derimod ganske vist kun stykkevis, men dog hvert Aar arbejdet paa at fremme forskellige væsentlige Foranstaltninger med Hensyn til Forsvarsvesenet, som vare nødvendige, og som jeg tør sige, at hele Rigsdagen erkendte for at være nødvendige, og dertil hører først og fremmest Udvidningen af Flaaden og en stærk Befæstning af Kjøbenhavn fra Søstiden. Det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa. Det er kun dette, som jeg ikke kan taale at høre, at det skulde være latterligt, at vi bestrebe os for at berede os paa et Forsvar for vort Land. Jeg tror nok, at, dersom dette Spørgsmaal blev forelagt rent og klart for alle danske Mænd, vilde de, der besvarede det benægtende, komme i en ganske særdeles ringe Minoritet. Jeg tror, at der i den alt overveidende Flersid af Befolkningen lever saa megen sand Følelse for det danske Folks Værd, at det ikke vilde taale, at Enhver, som havde Lust dertil, kunde berøve os vort Land uden Modstand, uden at der udgødes en Draabe Blod for det. Det tror jeg, Ingen vilde være med til. Derimod er det ganske vist, at vi aldrig kunne haabe, naar vi angribes af en overvældende Styrke, af en Stormagt, da til Spændte og Sidst i vort Forsvarsvesen at finde fuld Sikkerhed for at kunne bevare os selv som et selvstændigt Folk og et selvstændigt Land. Ingen, der har kæmpet for at faae vort Forsvarsvesen udviklet, har nogeninde stillet sig et saa høit Maal; men det vil den ærede Taler jo

vide, at det fra alle Sider er anerkjendt, at, dersom vi i det Hele taget skulde have Ret til at føre en selvstændig Tilværelse, til at være et selvstændigt Folk, hører der jo dog virkelig dertil, at vi ere beredte til at forsvare os, og uden dette vil jo desuden — derom har jo den ærede Taler ogsaa kunnet faae fornøden Oplysning i den seneste Tid — enhver Alliance, som vi ganske vist kunde behøve, være uopnaelig; thi hvorledes vilde vel nogen Magt bryde sig om et Land, som ikke selv kunde lægge den mindste Kraft i Bægtstaaalen eller selv havde bragt Offer for dets Opretholdelse og for den Alliance, det søgte. Jeg har tidligere erkjendt og vedbliver at erkjende det, at der jo anvendes et efter vore Forhold temmelig stort Beløb til Forsvarsvesenet; men Enhver veed jo, at hvad vi udrede, ikke paa nogen Maade overstiger vort Lands Evne, og jeg veed virkelig ikke Noget, som dog maa være os saa dyrebart — jeg tvivler ikke om, at det er den ærede Taler fuldstændig ligesaa dyrebart, som det er mig — som vort Land og Folk. Det maa være vort første Dunst og Pligt at stille vort Land og Folk saaledes, at det kan være æret og agtet omkring i hele Europa, og den første Betingelse for, at dette kan opnaas, anser jeg at være det, at Folket selv bidrager, hvad det kan, til at fiktre sin Tilværelse. Jeg skal endnu blot tilføie, at der, saavidt mig bekjendt, hverken fra dette Things Side eller andetsteds er udtalt nogen Mening om, hvorvidt man burde skride til at befæste Kjøbenhavn fra Landstiden. Da vi forhandlede om den store Forsvarsplan, indskrænkede Landsthinget ligesom ogsaa det andet Thing sig til kun at lægge Bagten paa Søbefæstningen. Siger man nu, at, naar vi have faaet Søbefæstningen færdig — den er desværre langt fra færdig, dertil hører langt Mere, end der hidtil er udrettet — saa vil det være en Vei til at komme ind paa en Befæstning af Kjøbenhavn fra Landstiden, da svarer jeg dertil: det er muligt, men derom foreligger der jo aldeles Intet. Alle Bevillinger, inklusive de her omtalte Kanoner, ere jo allesammen Midler til at styrke Søbefæstningen, det er Midler til at styrke det Forsvar, som skal tilveiebringes fra Søforterne og fra Flaaden. Jeg beder det ærede Medlem og det høie Thing om Tilgivelse for, hvis jeg ikke har taget Alt med, hvad jeg maatte burde tage med ved at imødegaa hans Foredrag, men det var væsentligst kun hans Udtalelse mod Forsvarsvesenet, der berørte mig saa stærkt, at jeg ikke kunde undlade at svare.

Jonquieres: Da den ærede Taler her ligeoverfor mig i sit Foredrag henpegede til Btringer fra min Side, bad jeg om Ordet. Hvad jeg har at sige, falder væsentlig sammen med, hvad den ærede sidste Taler ansførte, og jeg skal derfor fatte mig kort. Jeg tror vistnok, at Alle med den ærede Landsthingsmand her ligeoverfor ønske, at vi ingen Krig skulle have, at Krigen